

Skt. Annæ Kirke

Meditation –
og oplysninger til brug i ugens løb

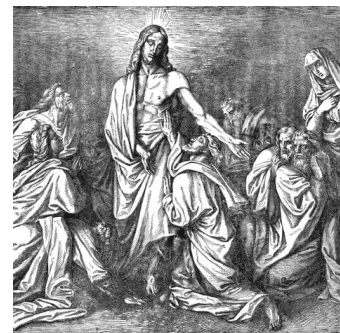
Tro og tvivl hører sammen.

Jeg ved ikke, om I har det som mig: Jeg lever langt mere af de døde end af de levende. Det kan nemt forklares; når jeg tænker over hvilke bøger, jeg foretrækker at læse, så er det som oftest bøger af mennesker, som allerede er døde. På underlig vis står de mig nær. Og jeg føler mig mærkværdigt tilknyttet til dem. Og sådan forholder det sig også med Romano Guardini den berømte religionsfilosof, der døde 1968. Hans liv var rig på erfaringer, der har været gode for min egen tro.

Her tænker jeg på et kendt ord, som han sagde, da han lå for døden. Det lød ca. sådan her: ”Når jeg om kort tid skal se Gud ansigt til ansigt, vil han sikkert stille mig en række spørgsmål. Men jeg har også nogle spørgsmål til ham, og fuld af tillid håber jeg, at han vil give mig svar på de mange spørgsmål, som jeg ikke har kunnet finde i bøger og heller ikke i Bibelen. Jeg mener et svar på spørgsmålet: Hvorfor skal menneskets frelse gå den skrækkelige omvej over synd, lidelse og død?”

Dette spørgsmål af Guardini viser, at selv ikke store teologer har et svar rede på alle ting; også for dem er meget gådefuldt og i det skjulte, de bliver også plaget af borende spørgsmål og håber på, at de engang vil få en fuldstændig forklaring. Ja, der findes troende, der i den grad er blevet plaget af dette nagende spørgsmål, at de næsten har mistet troen!

I den sammenhæng mindes jeg forfatteren Reinholdt Schneider. Hans liv var et sjældent eksempel på overensstemmelse mellem liv og virke. Og dog: De, der kender hans sidste bog ’Vinter i Wien’, kender også til den indre nød, han dengang gennemlevede. Hans tro var kommet ud i den bitreste vinter.

Eller tænk på den hl. Terese af Lisieux. Også hun måtte, selv om man længe benægtede det, gennemleve mørke timer: ”Jeg var i den mest trøstesløse ørken, jeg sejlede i en båd uden styrmand, helt overladt til de stormfulde bølger. Alt var sort, mørk nat. Hverken i himlen eller

på jorden kunne jeg finde trøst. Afskyelige tanker plagede mig. De sletteste materialistiske tanker var ved at kvæle mig: Senere vil videnskaben forklare alting på naturlig vis.”

Meditation

Det ingen vover - vov det!
Det ingen siger - sig det ligeud!
Det ingen tænker - tænk det!
Det ingen påbegynder - før det ud i livet!

Når ingen siger ja - så sig ja!
Når ingen siger nej - sig nej alligevel!
Når alle tvivler - vov at tro!
Når alle flyder med strømmen - stå imod!

Hvor alle lovpriser - vær betænkelig!
Hvor alle spotter - spot ikke!
Hvor alle er gerrige - vov at give!
Hvor alt er mørkt - tænd et lys!

Jesu Kristi kors
bryder det, der er,
og gør alting nyt.

Lothar Zenetti

Indføring til evangeliet Joh. 20,19-31

Da Johannes-evangeliet blev skrevet, var der allerede gået 70 år siden de begivenheder fandt sted, som evangeliet handler om, og Jesu budskab var blevet forkyndt for jøder og hedninger. Når forfatteren ser tilbage på de forløbne år, bemærker han, at den opstandne Herre har haft en hånd med i alt det, der var sket, og at der havde været tvivl vedrørende Jesu identitet. I dagens evangelium er det Thomas, der repræsenterer denne tvivl, men han oplever, at den opstandne Herre er en levende virkelighed i de troendes fællesskab og at den rigtige reaktion på denne oplevelse ikke er tvivl, men tilbedelse:

Min Herre og min Gud!

Selv for troende mennesker, også helgener, ser man tvivlen hemsøge troen; det dokumenteres endog i Bibelen. Mange steder ser man eksempler på, at tvivlen angriber troen, egentlig kan man godt spørge, om der findes troende, som ikke har den tvivlende Thomas i sig. I ham er tvivlen næsten blevet personificeret: »Men Thomas sagde til dem: »Hvis jeg ikke ser naglemærkerne i hans hænder og stikker min finger i naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.« Jeg synes, at det er godt at vide, at troen ikke var nemmere hos hans disciple, end den er for os.

At den tvivlende Thomas alligevel fandt vej til troen, skyldes ikke mindst hans medbrødre. De udstødte ham ikke, han var en af dem. De accepterede hans tvivl. Her kan vi se, hvordan en kristen menighed bør være: En menighed, hvor alle accepterer hinanden med alle spørgsmål, ængstelser og skyld. I menigheden bærer den ene den andens byrder, og den anden bliver båret af den andens kraft. Og det kan vi også se her: En kristen menighed er aldrig en problemløs menighed. Og netop derfor er det også så forunderligt, at den opstandne netop kommer til sådan en forsamling af forvirrede og tvivlende og siger: »Fred være med jer!«

Kristi fred og samværet med Kristus forener dem med hinanden, både troende og usikre, tvivlende, spørgende, håbende, tillidsfulde, nedtrykte, fortvivlede og de trygge. De hører alle sammen; de er den opstandnes menighed og fællesskab.

Jeg betoner dette, fordi man ofte hører folk sige: »Jeg tror ganske vist på Jesus Kristus, men Kirken har jeg egentlig ikke brug for.« Evangeliet siger noget andet. Det er i den forsamlede menighed, man kan møde den Opstandne. Selv den kritiske Thomas finder ikke troen udenfor forsamlingen, men indenfor. Og det for hans skyld Herren kommer.

Og det er sælsomt, at han kender til Thomas' problemer med troen. Her møder vi noget særligt ved Jesus, som gentagne gange fremhæves i Evangelierne. Man kan formulere det sådan: Herren ved altid, hvad vi lider af, han ved allerede, før vi fortæller ham det. Derfor ved han også, hvad der forgår i de tvivlende disciple. Det betyder, at den Opstandne er os nærmere, end vi tror. Vi er altid omfavnet af hans barmhjertighed og dermed i absolut sikkerhed. Fordi Jesus tager Thomas' nød og tvivl alvorligt, siger han: »Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende.« Og Thomas får påsketroen og svarer: »Min Herre og min Gud!« Det er en bøn på kun fem ord. De er nemme at huske, og er velegnede til kommunikationsbrug.

Efter Thomas følger der millioner af tvivlende; derfor vil jeg afslutte med et citat af den hl. pave Gregor den Store om dagens evangelium. Han sagde det tydeligvist dem, der havde svært ved at tro på Jesu opstandelse: »Thomas' tvivl har hjulpet os (tvivlende) mere end de troende disciple.»

Lambert Schmidt OP: *Lichtsekunden*

Liturgisk kalender

Søndag	2 søndag i Påsken - Hvide søndag
19. 4.	Guds Barmhjertigheds søndag (II Ps) 1.L: ApG 2,42-47 V: Sl 118,2-4.13-15.22-24 2.L: 1 Pet 1,3-9 Ev: Joh 20,19-31 Tak Herren, for han er god, hans trofasthed varer til evig tid
Mandag	L: ApG 4,23-31 V: Sl 2,1-9 Ev: Joh 3,1-8
20. 4.	Lykkelig hver den, der søger tilflugt hos dig, Herre!
Tirsdag	L: ApG 4, 32-37 V: Sl 93, 1ab.1c-2.5 Ev: Joh 3,7-15
21. 4.	Herren er konge! Han har klædt sig i højhed
Onsdag	L: ApG 5,17-26 V: Sl 34,2-9 Ev: Joh 3,16-21
22. 4.	Den hjælpeløse råbte, og Herren hørte ham
Torsdag	L: ApG 5,27-33 V: Sl 34,2.9.17-20 Ev: Joh 3,31-36
23. 4.	Den hjælpeløse råbte, og Herren hørte ham
Fredag	L: ApG 5,34-42 V: Sl 27,1.4.13-14 Ev: Joh 6,1-15
24. 4.	Kun ét ønsker jeg fra Herren, at bo i Herrens hus
Lørdag	Markus , evangelist, (f)
25. 4.	L: 1 Pet 5,5b-14 V: Sl 89,2-3.6-7.16-17 Ev: Mark 16,15-20 Om din nåde, Herre, vil jeg evigt synge
Søndag	3. søndag i påsken (III Ps)
26. 4.	1.L: ApG 2,14.22-23 V: Sl 16,1-2a.5.7-11 2.L: 1 Pet 1,17-21 Ev: Lukas 24,13-35 Herre, du lærer mig livets vej

Kirkelig vejviser

Sognekontoret: Hans Bogbinders Alle 4, 2300 København S

Kontortid: Onsdag & torsdag kl. 10-12 de øvrige dage efter aftale

Telefon: 50 28 91 74

E-mail: info@sanktannaekirke.dk

Hjemmeside : www.stanneschurch.dk

Sognepræst:

p. Wieslaw Podlach tlf.: 2765 1069 wpodlach@wp.pl

Øvrige præster:

p. Jacek Stanislawski tlf.: 5028 9148 stanislawski@redemptor.pl

p. Piotr Grzeskiewicz tlf.: 5028 9315 piotr.cssr@gmail.com